

VERENIGINGSBLAD VAN DE
FEDERATIE VAN
AMSTERDAMSE
AMATEURTUINDERS

DE FEDERATIE

TUIN- EN
HUISDIEREN

DECEMBER 2018

JAARGANG 63

VAN DE REDACTIE

KERSTBALLEN MEPPEN

De Kerst ademt altijd een bijzondere sfeer. En ook al weten wij tuinders donders goed dat we alle kaarsjes in een spar hangen, toch zingen wij ongegeneerd 'oh denneboom', want de traditie wil ook wat. Net zoals we standaard vol goede voornemens zitten. -En laat dat nou net mooi uitkomen! Want zowel het bestuur als de redactie is naarstig op zoek naar nieuwe vrijwilligers: hetzij met gouden handjes, hetzij met een gouden pennetje. Dus kat in 't bakkie! (zie voor extra informatie pagina 6, 8 en 14).

Trouwens, over katten gesproken: tuinders houden niet alleen van hazen, fazanten, waterhoentjes en eksters -tuingenoten die in dit nummer allemaal aan bod komen- maar zijn ook dol op hun eigen huisdieren.

Zo gaan de chique ras-katten van Maggie en André Hillebrand thuis doodleuk mee de sauna in, hoewel ze bij gebrek aan wintergroen vervolgens zó de ballen uit de kerstboom meppen -stank voor dank! Ook de hond van Gerard Hogenes wordt schandelijk verwend, al staat daar tegenover dat deze 'pitbull van een Jack Russell' het huis met grom en blaf bewaakt.

Eigenlijk komt alleen de mol van Evert Kuijt er bekaaid af: zie pag. 7 als u zich even wilt 'bescheuren'. Daarentegen zwaait hij niets dan lof over de lisdodden alias rietsigaren op pag. 16.

Lof wordt er ook gezwaaid richting bestuur, omdat we dankzij hen allemaal een maandje langer op de tuin mochten overnachten vanwege het mooie weer.

Het mooiste verhaal is (letterlijk) dat van Agnes Burghardt, die elke zomer weer een waar paradijs van haar tuin weet te maken, waarbij zij alle kleuren van de regenboog tot één organisch geheel weet samen te smeden. Dat geeft aan deze, weliswaar niet al te koude maar wel grijsgrauwe winter nog nét een zomers tintje.

Tot slot wensen de redactieleden u alle goeds toe voor 2019!

Emma Veenstra

COLOFON

Het verenigingsblad van De Federatie verschijnt 5 x per jaar (april/mei - juni - juli/augustus - september - december)

REDACTIE: Emma Veenstra, Evert Kuijt en Peter Oosterhout (opmaak en lay-out)

BIJDRAGEN: deze maand van Carry Bennink, Hans van Eden, John Konings en Fred Waterman

VAN HET BESTUUR

HOI MEDETUINDERS,

Het is inmiddels alweer december en we kunnen wel zeggen, wat een prachtig tuinseizoen hebben we gehad.

Er is ook het nodige gepasseerd, leuke en minder leuke zaken. Ik begin maar een keer met de minder leuke zaken. En dat is voor mij toch wel dat Joke Schuurman stopt als bestuurslid. Wij betreuren dat heel erg, maar moeten haar keuze respecteren. Ik moet jullie bekennen dat ik daar heel moeilijk mee kan dealen.

Nu wat vrolijkere dingen. Als jullie tijd hebben, loop dan eens langs de twee huisjes die de Federatie geannexeerd heeft. Dan zal je zien wat er al is gepresteerd, in een relatief korte periode. En dat allemaal met de nodige vrijwilligers. Geweldig toch?

Ik heb nog een dringend verzoek aan iedereen die misschien wat uurtjes over heeft; kom bij de club en geef je op bij Peter Hendriks. Waar we behoefte aan hebben zijn handige mensen, die het voormalige huisje van Bindels van de nodige rotte onderdelen kunnen verlossen.

Er heeft zich ook nog een nieuw bestuurslid aangemeld. En dat naar aanleiding van de vorige bijeenkomst over het voortbestaan van de Federatie, die zij als zeer positief had ervaren. Wij heten *Jose van Vonderen* van harte welkom in het Bestuur. Ik heb er denk ik een bondgenoot bij, want ik ben iemand die altijd alles opschrijft (digibeet). Jose vergadert al mee, en tot mijn grote vreugde haalde ze ook een blocnote tevoorschijn: om van alles te noteren. Misschien wel om mij te pleziëren hoor, want zij is absoluut geen digibeet.

Goed mensen ik ga afsluiten, want het wordt weer te lang. Een vriend van mij zegt altijd: "*zoveel vrouwen zo weinig tijd*", ik zeg altijd: "*zoveel te vertellen zo weinig ruimte in het verenigingsblad*". En gelukkig maar, want de overige artikelen zijn net zo belangrijk.

Fijne feestdagen en een goed 2019!
Cees van Broekhuijsen

‘De kerstballen zijn bij ons cat-proof’

Maggie en André Hillebrand (tuin 154) hebben altijd katten gehad. Dat moeten er dus heel wat geweest zijn, want zelf tellen ze inmiddels elk 77 jaar.

Sinds vier jaar delen zij hun huishouden met Thomas (een Abessijn) en Oscar (een Blauwe Rus); respectievelijk vernoemd naar Thomas Tallis (Engels componist en organist uit de 16de eeuw) en ‘Oom Oscar’.

“Oom Oscar speelde heel mooi viool. Helaas is hij inmiddels wel uitgespeeld”, verwoordt André zijn heengaan diplomatiek.

- *Twee mannetjes dus?*

Maggie: “Ja. Hiervoor hadden we een mannetje en een vrouwtje: Floris en Babette. Ook een Abessijn en een Blauwe Rus – mét stamboom en officieel voorzien van hele chique namen. Maar die waren onuitsprekelijk... Dus dat hebben we aangepast. Ze zijn allebei ruim 13 jaar oud geworden, de gemiddelde leeftijd voor ras-katten. Vanwege nierproblemen moesten ze uiteindelijk een prikje krijgen, hier op de tuin. Heel verdrietig!”

Aanvankelijk wilden Maggie en André niet aan nieuwe huisdieren beginnen – echt té pijnlijk, zo’n rouwproces! Maar ja, na een klein jaartje brak de stilte in huis hen toch op. “Dus nu zijn daar Thomas en Oscar (van ‘bezitten’ kun je niet spreken bij katten), en allebei kerngezond! We hebben ze bewust bij fokkers gekocht, om de kans op ziektes te verkleinen.”

EVEN FLUITEN...

Het echtpaar heeft niet altijd ras-katten gehad. Ooit werden er twee piepkleine poesjes gevonden in de schuur van Daniël Erisman (tuin 115), nog geen tien

dagen oud. “Hun moeder was overleden, dus toen hebben wij ze met de fles groot gebracht”, zegt Maggie alsof het vanzelfsprekend is. “In het begin betekende dat: om de twee uur voeren!”

Daantje, vernoemd naar grote Daniël, kon aan de lijn niet aarden. “Maar hij liep wel overal met ons mee, net een hond! Gingen we naar de kantine, dan bleef hij buiten gewoon wachten. Na afloop floten we even... en ja hoor, daar was hij weer!”

Oscar en Thomas hebben ook zo hun trekjes. “Thomas is de meest sociale – de liefste kat ooit! En een grote vriend van Divi, het hondje van de burens. Formaat maakt hem trouwens niks uit. Ken je die witte herder van Maria? Die is even groot als schuw. Maar Thomas wist hem prompt te verleiden tot ‘contact’ en mocht uiteindelijk zelfs zijn ogen en oren likken!”

Oscar is behoudender, meer op afstand. Maggie: “Hij ‘gedoogt’ weliswaar zijn omgeving, maar is toch vooral een katten-kat. Mensen vertrouwt hij niet, behalve ons – en dan met name André. Ik mag hem hooguit aaien, maar André wordt letterlijk geclaimd. Bij het opstaan eist hij direct alle aandacht en moet André hem minstens tien minuten op schoot nemen, voordat hij naar de badkamer mag. En bij het ontbijt ligt hij bij voorkeur in André’s nek.”

Ze vervolgt: “Thomas daarentegen hoort echt bij mij. In de keuken zit hij op de koelkast zijn kansen af te wachten – de vreetzak! Het liefst eet hij rauwe vis en kip. Maar ja, hij heeft hij een allergie, dus hij mag alleen speciale voeding nuttigen... Leg dat maar eens uit aan een kat!”

- Hoe reageren ze op de winterverhuizing?

"Nou, hun huis- en tuingedrag verschilt wel. Voor Oscar hebben we op de Federatie echt een haakje plus schuif op de deur moeten maken, anders neemt hij acuut de benen. Thomas blijft altijd liever in de buurt. Maar thuis passen ze zich redelijk snel aan."

MEE DE SAUNA IN

Eenmaal weer gewend, gaan Oscar en Thomas op zondag graag met Maggie en André mee de infrarode sauna in. Maggie: "Oscar minstens een half uur! Af en toe wil hij er even uit om af te koelen. Maar daarna hangt-ie prompt opnieuw aan de deur bij het raampje: 'hallo! Laat mij er in!'"

Ondanks hun leeftijd hebben Maggie en André meer te doen dan alleen 'de katten verzorgen'. Maggie rijdt nog paard, zit in een koor én op zangles, gaat elke dinsdag naar gym en is fluitiste: 1 x per week in een trio en 1 x per maand in een ensemble van zes man. En o ja, ze is ook nog actief in de Tuincommissie!

- Zie je haar überhaupt nog wel eens, André?

"Nou, ik moet wel reserveren", antwoordt hij droog. Maar zelf is hij nauwelijks anders, zo blijkt. Zijn hele leven heeft hij gesport: handbal, basketbal, soft- en honkbal. En nog steeds speelt hij graag biljart en fietst en wandelt hij veel. "Je moet nooit stil gaan zitten, altijd blijven bewegen."

Maggie: "als iemand zegt dat 'mensen achter de geraniums zitten', vind ik dat eigenlijk een belediging voor de geraniums."

- Maar als je nou van geraniums houdt?

"Dan stel ik een tegenvraag: wat nu, als je achter de rozen zit? Dan ben je ineens geen oudje meer, maar een romanticus! Terwijl, wie denkt er bij die lavendelgeuren in de Bijenkorf nou niet aan toiletspray?" We gieren het uit van de lach!

Op de tuin is het andere koek, concluderen we eensgezind. Want in de natuur gaan onze zintuigen wijd open en *genieten* we alleen nog maar, zonder vooroordeel over wat dan ook. En daar blijft een mens jong bij.

Helaas rest ons in de winter slechts de kerstboom... "Daar springen de katten dan ook direct in als ze de kans krijgen", zucht Maggie. "Dus nu hebben we een speciale ring aangeschaft, om de boom tegen al te groot enthousiasme te beschermen. En de ballen onderin zijn definitief cat-proof, ofwel: van kunststof. Want die meppen onze schatjes er continu uit!"

Zeker afgekeken van André z'n sportverleden.

Tekst en foto's: Emma Veenstra

GERARD & CHICA

Blaffende hond

Ze zeggen wel eens dat honden veelal op hun baasje lijken - en andersom. Voor Gerard Hogenes (tuin 10) en Chica (een Jack Russell) gaat dat zeker op. Niet qua uiterlijk, maar des te meer qua gedrag: blaffende hondjes die niet bijten, ofwel: grote mond, klein hartje.

Toch is er ook een verschil. Want als ik mij bij het tuinhekje meld, slaat Chica wild aan, zoals het een goede waakhond betaamt, terwijl Gerard mij juist met open armen tegemoet komt. Maar zijn 'okay' is gelukkig ook haar 'okay': ik mag naar binnen. De kleine Chica was negen jaar geleden een cadeau van zoon Jeroen (ook met tuin), die op deze manier zijn moeder ertoe hoopte te verleiden, wat vaker rond te lopen 'met een doel'.

"Mijn vrouw was toen al ernstig ziek", legt Gerard uit. "Longproblemen, reuma, allerlei operaties... Ik heb haar jarenlang verzorgd, maar drie jaar terug is ze uiteindelijk overleden".

Chica was degene die haar vond. "Ik kom de slaapkamer binnen en zie dat Chica haar hele gezicht aan het aflikken is. Toen wist ik direct: mijn vrouw is dood. Ik had destijds een stethoscoop en heb daarmee nog dubbel gecheckt, maar het was overduidelijk. Dus ik bellen met de huisarts, maar die geloofde me niet. 'Hoe kan u dat nou weten?' Dus hij stuurt een ambulance - voor niks! Enfin, allemaal gedoe."

Volgens Gerard mist Chica haar bazinnetje nog steeds. "als we aan het eind van het seizoen terug naar huis gaan, gaat ze direct op haar bed liggen." Persoonlijk denkt Gerard dat het overlijden van zijn vrouw voor haar zelf vooral een verlossing was. "Ze wou het ziekenhuis niet meer in en ging ook geestelijk hard achteruit. Eigenlijk had ze het al opgegeven."

MERCEDES

Chica biedt Gerard sindsdien veel troost. Maar zou hij na haar opnieuw een hond nemen?

"Daar kan ik geen zinnig woord over zeggen. Hoe oud zal zij worden? En ikzelf?"

Op dit moment is Gerard 78, al zou geen 'hond' hem dat geven. Toch gaan de dagen tellen en is hij blij, dat de Mercedes van zijn vrouw nog onder het tuin-afdakje staat.

- Een Mercedes? Op de tuin?

"Ja, haha, zo noemde iedereen haar scootmobiel! De laatste tijd gebruik ik hem zelf ook af en toe, als Chica even moet 'hollen'. Want hoe jong ik me van binnen ook nog voel (ik kan niet stilzitten), toch heb ik nu artrose in mijn schouder en mijn knie, en moet ik het eigenlijk kalmer aan doen."

Gerard overdrijft niet met zijn als 'jong' beschreven aard. Constant springt hij op ("Kijk, dit is Chica's paspoort!" Of: "wacht! Ik zet even thee voor je, met munt uit eigen tuin!"), maar even zoveel keren zie je zijn gezicht verkrampen van de pijn ("o ja - au!"). Nu moet hij dus Ibuprofen slikken, en dáártegen weer een maagbeschermer. Oud worden... Bah! Liever is hij, als voormalig stukadoor en gezegend met gouden handjes, constant aan het knutselen en klussen in zijn huis.

POLITIE

Chica heeft hem trouwens wel de nodige contacten opgeleverd. "Hondenbezitters zijn altijd vriendelijk, ze zeggen elkaar allemaal gedag. Terwijl fietsers ... die rijden je rustig van de sokken, zonder boe of bah! Ook de politie kent me goed dankzij m'n hondje; ze rijden hier regelmatig rond. Laatst nog, stopt die wagen: 'Hallo meneer, u bent hier goed bekend, weet u

misschien of hier ook dealers wonen?' Ik zeg: "jazerker, allemaal!" Toen moesten ze zelf ook wel lachen. Want ach, overal gebeurt wel 's wat, maar een ander gaan verlinken? Dat zou ik never-nooit doen. Horen, zien en zwijgen".

Chica ligt ondertussen alles behalve waakzaam te soezen in haar mandje, zo lijkt het. Maar schijn bedriegt! Bij het minste of geringste zal ze opspringen, weet Gerard, al is het midden in de nacht. "Ik herken aan haar blaf of ze blij of boos is. Nou, als zij gaat grommen nemen insluipers zó de benen, hahaha, daar komt geen knuppel aan te pas!" En trots: "Jack Russells worden wel de pitbulls onder de kleine hondjes genoemd. Ik moet ook altijd opletten bij de eenden, hè? Maar gek genoeg is Chica verder juist héél aanhankelijk."

Van andere honden en katten moet ze overigens niks hebben. Van lekker eten des te meer. "Ja, ze is een echte fijnproever! Droge brokjes blijft Madam niet, dus doe ik er vaak stukjes leverworst door. Maar wat denk je? Die pikt ze er zo tussen uit, de boef!"

Vroeger bij hem thuis was het andere koek. Een katholiek gezin, acht broers en acht zussen. Dat betekende vooral veel aardappelen eten, een klein beetje groente en één keer in de week een balletje gehakt. "Chica moest eens weten..."

BODYWARMER

Trouwens, over het goede leven gesproken: in januari vertrekt Gerard voor twee maanden naar Brazilië. Zijn zoon Jeroen gaat trouwen met Jaina, al jaren zijn Braziliaanse vriendin.

- Gaat Chica mee?

"Nee, dat vind ik te riskant. Een goede kennis komt in mijn huis om voor haar te zorgen. Maar wist je dat ze daar in LA speciale kledingzaakjes voor honden hebben?" Hij springt weer op -au!- en laat me een hondentruitje en een soort gala-outfit zien.

-Trek je haar dat echt aan?

"Jaaa! Als de winter inslaat en ze rilt, dan krijgt ze van mij deze bodywarmer. Lekker warm!"

Ook op andere fronten vertroetelt Gerard zijn huisgenootje graag. "s Avonds krijgt ze een kauw-stokkie, dat vindt ze lekker. Ook als ik wegga en zij moet thuisblijven, krijgt ze zo'n ding. Een soort beloning, zodat mijn vertrek minder opvalt. En ik zet altijd de radio aan, dan heeft ze wat afleiding. Wist je trouwens dat ze gaat blaffen als ze een andere hond op de tv ziet? Maar ja, blaffen is sowieso haar hobby. Als we na het tuinseizoen naar de Rivierenbuurt terugkeren, weten de burens meteen: 'oh, die zijn weer thuis'..."

Tekst en foto's: Emma Veenstra

Vergane glorie

Na het welkome bericht dat we in oktober nog mochten overnachten, hebben wij thuis direct weer wat ingepakt en zijn naar de tuin vertrokken. We hebben met volle teugen genoten van het prachtige weer die eerste week. Ook was het een feest om te zien wat er in oktober nog allemaal in bloei stond, en wat al -passend in de herfst- aan het aftakelen was. Zie de foto van deze "vergane glorie": verbleekt en verschrompeld, maar toch nog prachtig! Meerdere tuinders hebben van de gelegenheid gebruik gemaakt en er was dan ook veel levendig sociaal contact.

We hebben in het donker tijdens de "hond-uitlaat-rondjes" gelijk de tuinhuisjes van de medetuinders in de gaten gehouden. Voor ons was dit de kers op de taart van de toch al zo prachtige zomer!

Dank aan het bestuur dat dit mogelijk heeft gemaakt.
Ingrid & Fred

Foto en Tekst: Fred Waterman

.....

Redacteuren gezocht!

Ja u leest het goed: redacteuren gezocht, (meer-
voud dus) want twee van de drie redactieleden van
dit blad gaan er in 2019 mee stoppen.

Emma Veenstra, redacteur/eindredacteur, wordt het komende jaar 70 wordt en wil nu eindelijk eens haar boek afschrijven. Peter Oosterhout, ook redacteur en tevens verantwoordelijk voor de lay-out, heeft privé inmiddels zoveel andere verplichtingen, dat hij deze niet langer kan combineren met zijn dubbele redactie-taak.

Redacteur Evert Kuijt blijft als dappere kapitein achter op het schip, dat hopelijk niet voortijdig zinkt!

Enerzijds zoekt de redactie dus één of meer mensen die het leuk vinden om te schrijven. Liefst gezegend met enig taalgevoel en met een goede kennis van de Nederlandse grammatica.

Daarnaast is er een plek vrij voor de opmaak van ons verenigingsblad. Een uitgelezen kans voor iemand die het uitdagend vindt om zo'n blad naar eigen inzicht vorm te geven. Enige basale grafische kennis is natuurlijk wel nodig, alsmede kennis van een lay-out programma.

Emma en Peter stoppen op verschillende momenten. Voor Emma is dit decembernummer het laatste waaraan zij heeft meegewerkt. Peter zal in ieder geval nog de lay-out doen voor het komende april/mei-nummer. Dus we hebben als vereniging nog ongeveer vier maanden om één of meer (eind) redacteuren te vinden en voor de opmaak nog vijf maanden.

Uiteraard zijn Emma en Peter bereid, hun opvolgers in de overgangperiode met raad en daad bij te staan, zodat ze daarna op eigen kracht verder kunnen. Misschien overbodig, maar het kan ook zijn dat dit hulpaanbod de juiste mensen nèt over de streep weet te trekken!

DE REDACTIE HOORT GRAAG VAN U!

E-mails kunt u sturen naar
redactie.federatie@gmail.com

**NAMENS ALLE
COMMISSIES
VAN DE FEDERATIE:**

**EEN
PRACHTIG
2019
GEWENST!**

Van lengte- naar droogte- scheuren

Droogtescheuren... Ik had er nog nooit van gehoord, maar wie heeft er deze zomer geen last van gehad?

Lengtescheuren, ja, daar weet ik alles van. Hiervoor moeten we terug naar het jaar 1997, en wel naar zaterdag 4 januari van dat jaar. Het vroom op die dag 8 graden en er stond een wind van 6 op de schaal van Beaufort, daardoor was de gevoelstemperatuur ongeveer -26 graden. Zelf was ik die dag in Friesland om de 15e Friesche Elfstedentocht op de schaats bij te wonen, dus ik weet precies hoe -26 graden voelt. Brrrr!

In het plaatsje Berlikum tussen Franeker en Dokkum was het ijs, in tegenstelling tot het overige ijs op het traject, niet zo best: er zaten op dit stuk veel lengtescheuren. Scheuren, die dus in de lengte van het ijs zitten en daarmee zeer gevaarlijk zijn als je er met je schaats in terecht komt. Bovendien moet je weten dat de schaatsers bij het aankomen op die plek al zo'n 158 kilometer hadden afgelegd...

Terug naar de zomer van 2018. Ongekend, hoe prachtig die is geweest, met maar liefst 61 dagen boven de 20 graden, heel uniek. Veel van onze tuinen hadden last van de droogte. Maar ook van mollen! Zelf hadden wij gelukkig geen zwarte bulten in het gazon. Maar plotseling ontstonden er toch gaten in, en op een gegeven moment werden dat gangen van wel één meter lang en 50 centimeter diep! Ik dacht: "oh nee.... dit zijn toch mollen!" Balen natuurlijk.

Die zaterdag had ik een afspraak op tuin 82 met John en José. Ik liep langs tuinnummer 70, waar een vrouw op haar knieën bezig was, het gazon onkruidvrij te maken. Ik zag allemaal gangen in het gras en vroeg aan haar: "heb je ook zo'n last van mollen?" Ze stond op en zei: "ik? Ben je mal, dat zijn droogtescheuren!" "Wat??" Ik had er echt nog nooit van gehoord. Ze vertelde mij op heel vriendelijke wijze, dat dit vanzelf weg zou gaan wanneer het weer ging regenen. "Daar hoeft je echt niets aan te doen", zei ze nog, en toen ik haar vertwijfeld aan keek: "je gelooft me niet hè? Wacht maar rustig af".

Nou, ik was uiteindelijk toch blij met dit verhaal, want stel je voor dat mijn gazon helemaal opgevreten was door de mollen! Maar nee, 'gewoon' droogtescheuren dus. Meteen moest ik terugdenken aan die winter van 1997 in Friesland: toen lengtescheuren, nu in de zomer hier droogtescheuren. Inmiddels is het oktober, terwijl ik dit artikel aan het schrijven ben en inderdaad, de vriendelijke vrouw* had gelijk: mijn gazon is weer helemaal hersteld en geen scheurtje meer te bekennen!

Helaas hebben wij nu al 21 jaar lang ook geen lengtescheuren meer gehad, want de winters zijn niet meer wat ze geweest zijn. Maar niet getreurd: iedere dag komt het moment één dag dichterbij, dat wij ook van dit fenomeen weer kunnen genieten.

Tekst: Evert Kuijt

* Wilma Terstal

KANDIDATENLIJST PER 1 DECEMBER 2018

1	Bennink C.M.G.	37	Roozeboom, G.
2	Hompe - Jacobs, A.	38	Dijkstra, J.B.
3	Mazereeuw H.A.	39	Mosenzon, Y.
4	Rooden van, W.M	40	Signer, J.M.H.
5	Osch, R.R.F. van	41	Vlugt-Dunker de, T.
6	Zschuschen , R.W.	42	Houben, A.A.C.
7	Jansen , J.S.	43	Kady El, D.M.C.
8	Helleman, E.	44	Olieman, M.
9	Clennell. N.D.	45	Klinkenberg, R.
10	Duikersloot. Y	46	Schuurman, R.
11	Vent de C.H.J.	47	Wildenborg, M.J.J.
12	Koopmans.E.J.J.	48	Vogel de, D.S.L.
13	Gould. K.B.	49	Moinat, J.
14	Peterse. I.M.C.	50	Koens, A.J.
15	Smeer. R.R.J.	51	Haasewinkel, L.F.M.
16	Bruijn de, H	52	Hoorn, M
17	Van Os , R.J.	53	Reynolds, S.
18	Bende F.	54	Groen, A.M./
19	Oosting A.J.		Houtumvan, P.J.J.M.
20	Giard R.R.	55	Ates, N.M.
21	Blokziel J.	56	Groen, M.A.
22	Kleijer N.S.	57	Schmidt, T.M.
23	Christ A.M.	58	Sulistiawati, L.
24	D.F. Rodenbecker	59	Henze, D.J.
25	Peper v/d Braak J.E	60	Tsanev, T.D.
26	Drupsteen R.H.		
27	Erisman J.P.		BALLOTAGELIJST
28	Jonkman R.E.S.E.	1	Nelstein, M/Guicherit, J.
29	Leek A.E.A.	2	Elzenga, D.
30	Haverlag, R.	3	Broekhuijsen van, J.
31	Vries de P.	4	Sahakian, A.
32	Verhoev, D.	5	Fülöp, A.
33	Kowalczyk, J.K.		
34	Kesteren van, K.J.		ASPIRANTLID
35	Krug	1	Hoorn, M
36	Erken, R.R.		

ALLERLEI

POST DOORSTUREN?

Het postadres voor leden tijdens het seizoen luidt:
Tuincomplex De Federatie
tuin nr. ... - Verbindingsweg 3
1114 BG Amsterdam-Duivendrecht

TRACTOR NODIG?

Tractorwerkzaamheden kosten € 3,- per uur of per rit.

ZIEKENBEZOEKER

Wordt u opgenomen cq. geopereerd in een ziekenhuis?
Of is iemand u ontvallen? Meld het a.u.b. bij de
ziekenbezoeker, **Gerard Vink**.

Tel 06-40483301

e-mail ziekenbezoeker@xs4all.nl (scan van
rouwkaart graag meesturen)

tuin nr 129

GASHOK / PERSCONTAINER

Iedere zondag van 11:00 - 12:00 uur zijn het gashok en de
perscontainer voor u geopend. (Tijdens het seizoen).

SPREEKUR BESTUUR

Iedere zaterdag van 10:00 - 11:00 uur is er een bestuurslid
in de bestuurskamer aanwezig voor uw vragen of opmer-
kingen. (Tijdens het seizoen).

VUILNISZAKKEN KOPEN

Iedere zaterdag van 10:00 - 11:00 uur kunt u de bedrukte
vuilniszakken kopen in de bestuurskamer.

BAKFIETS OF INVALIDEWAGEN/ROLSTOEL NODIG?

Deze staan bij het werkhok van de tuincommissie en zijn
na overleg te gebruiken.

WINKEL 'THE GARDEN SHOP' BIJ ONS LUSTOORD

OPENINGSTIJDEN

Maart - April / September - Oktober

Zaterdag 10.00 - 13.00 uur

Mei - Juni - Juli - Augustus

Zaterdag 10.00 - 13.00 uur

Zondag 10.00 - 12.00 uur (t/m 21 oktober 2018)

Woensdag 14.00 - 16.00 uur

DE PITTENSPECIALIST

levert producten als butaan-/propaangas verwarming,
petroleum, koelkasten, geisers en kookplaten.

ADRES Jacob van Lennepkade 8
1053 HG Amsterdam

TEL. 020-6181095

OPEN do en vrij 09.00 tot 17.30 uur; za 09.00 tot 16.00 uur

WEBSITE www.pittenspecialist.nl

SCHILDERS / VRIJWILLIGERS GEVRAAGD

Cor en Dion Schuurman zijn voornemens de kantine
(het verenigingshuis) van buiten te schilderen.

Als er nog mensen zijn die daar bij
willen assisteren, heel graag.
Je kunt je opgeven bij Cor
of het Bestuur.

Bedankt alvast!
Het Bestuur

Afscheidsavond 6 september 2018

TOT VOLGEND JAAR!

Zes september 2018: afscheidsfeest in de kantine! Achteraf leek die datum een beetje voorbarig, want dankzij het mooie weer maakte het bestuur een al even mooi gebaar, door de bewoners van de Federatie een extra maand op de tuin te gunnen: iedereen mocht ook in oktober nog in zijn huisje blijven slapen. En daar is veel en dankbaar gebruik van gemaakt. Het afscheidsfeestje, hoe 'voorbarig' ook, was er niet minder gezellig om. Oude bekenden, nieuwe gezichten, het was proosten, lachen en dansen geblazen. Dat 'proost' herhalen we hier nog een keer: fijne feestdagen gewenst en tot volgend jaar! (ev)

FEDERATIE VAN AMSTERDAMSE AMATEURTUINDERS

BESTUUR

Voorzitter	C. van Broekhuijsen	161
Secretaris	J. Schuurman	23
Penningmeester	A. de Winter	56
2e Voorzitter	M. Overbeek	40
2e Secretaris	M. Paumen	144
2e Penningmeester	R. van Pareren	116
Algemeen functionaris	vacant	-

COMMISSIES

BOUWCOMMISSIE

K. van Broekhuijsen	89
R. Booms	184
P. van Broekhuijsen	58

TUINCOMMISSIE

P. Hendriks	139
M. Hillebrand	154
J.P. Hogenes	101
B. Roubos	136

BARCOMMISSIE

W. van Heijningen	26
A. Breukers	153
C. Dekker	201

KASCONTROLECOMMISSIE

D.J. van der Veen	46
J. Van Broekhuijsen	155
W. Bakker	105
H. Berkenbosch	172

REDACTIECOMMISSIE

E. Kuijt	198
P. Oosterhout	63
E. Veenstra	45

KLAVERJASCOMMISSIE

vacant -

TECHNISCHE COMMISSIE

D. Schuurman	14
C. Schuurman	23

ONGEDIERTE BESTRIJDING

M. Nickelsburg	103
----------------	-----

OVERIGE FUNCTIES

TRACTORCHAUFFEURS

G. Kroeze	141
-----------	-----

TAKKENKRAKERS

J. Ferwerda	143
M. Leber	42
J. Veenema	119
B. Wollrabe	186

PERSCONTAINER

R. Wijtzes	78
------------	----

LOODGIETER

via het bestuur

GASDEPOT

M. Kunnen	111
-----------	-----

EHBO & REANIMATIE

J. van Broekhuijsen	155
D. Erisman	115

OPNEMER ELEKTRASTAND

N. Hassanain	16
--------------	----

ELEKTRICIEN

B. van Bente	22
--------------	----

ONTSPANNINGSCOMMISSIE

vacant -

WEBSITE-BEHEERDER

R. Gans	52
---------	----

E-MAILADRESSEN

Bestuur	federatie@xs4all.nl
Redactie	redactie.federatie@gmail.com
Tuincommissie	tuincommissie@xs4all.nl
Ziekenbezoeker	ziekenbezoeker@xs4all.nl

BELANGRIJKE TELEFOONNUMMERS

ALGEMEEN ALARMNUMMER

112

GEBUIK IN NOOD DIT ADRES

Verbindingsweg 3
1114 BG Amsterdam-Duivendrecht

POLITIE (MINDER URGENT)

0900 - 8844

BRANDWEER

020 6 21 21 21

AMBULANCE

020 555 55 55

CENTRALE DOKTERSDIENST

OVERDAG 020 592 34 34

'S AVONDS 088 0030600

'S NACHTS 088 0030600

WAARNEMING APOTHEKEN

020 694 87 09

TANDARTS BEM.BUREAU

020 570 95 95

DIERENAMBULANCE

020 626 21 21

ONGEDIERTE-BESTRIJDING

020 555 56 00

MELD MISDAAD ANONIEM

0800 7000

TAXICENTRALE

020 677 77 77

ANWB WEGENWACHT

0800 - 0888

OP ONZE **WEBSITE** VINDT U
DE DIGITALE VERSIE VAN HET
VERENIGINGSBLAD

WWW.DEFEDERATIE.NET

DE KRACHTEN DER NATUUR

Het zit erop. Dit is de laatste column van mijn hand. De 'smoes' is, dat ik komend jaar 70 word. De waarheid, dat ik een boek schrijf en dit per se wil voltooien voor ik in mijn kist lig. En dat kost tijd, veel tijd.

Toch vervult het afscheid me met enige spijt. Het was zó leuk om hier vrijuit verhaaltjes te verzinnen - en de mensen waardeerden het nog ook! Alhoewel... niet iedereen. Aanvankelijk ging ik me nogal eens te buiten aan 'ondeugende' anekdotes uit ons park, maar dat bleek toch bezwaarlijk, ondanks de gegarandeerde anonimiteit. Een bestuurslid gaf mij althans te verstaan, dat dit gedoe vele mensen schokte, al kreeg ik zelf uitsluitend complimenten te horen. Tsjá, zo werkt dat... Maar ik moest mezelf dus censureren op dit vlak. Zwakjes heb ik nog naar voren gebracht, dat 'echte' columns juist bedoeld zijn om te shockeren, maar tevergeefs.

Sindsdien heb ik mij hooguit soms nog uitgeleefd in stukjes over het seksleven van slakken, insecten of ander gedierte. Want hoe je het ook wendt of keert: seks is overal! Zonder dat belangrijke levensaspect zouden wij en de rest van de natuur niet eens bestaan!

Maar misschien ben ik inderdaad wel behept met een afwijking? Onlangs kwam ik een oude schoolkrant tegen uit 1960, waarin mijn toenmalige meester ongevraagd een opstel van mij had laten plaatsen,

omdat hij het zo 'grappig' vond. En kennelijk ook onschuldig... Ik was tien en zat in de vijfde klas maar geloof het of niet, ook toen schreef ik al over seks! Ik zal hier een klein stukje citeren - maar geen paniek! Het gaat alleen over dieren en dat 'mag' dus, zelfs onder tuinderscensuur.

ZWEMLES

(Voorafgaand: de dierenklas van Juffrouw Haas krijgt zwemles en gaat op weg naar het Spartelmeer).

"Bij de kleedhokjes stond badmeester Fazant al op de klas te wachten. Zodra de kinderen om hem heen stonden, wees hij hun hun kleedhokjes. Juffrouw Haas kreeg het mooiste hokje, omdat badmeester Fazant op slag verliefd op haar was. Hij vroeg haar meteen ten huwelijk, maar jammer genoeg was de juffrouw al getrouwd met één van haar soortgenoten. Dat vond de badmeester natuurlijk naar, maar hij vroeg haar toch (ietwat verlegen): "Ahum, eeh... mag ik U dan wel een kusje geven?" "Vooruit", zuchtte de juffrouw, "maar een kleintje hoor!"

"Natuurlijk", zei de badmeester verrukt, en hij gaf haar een klein kusje dat vijf minuten duurde. Toen verdween de juffrouw in het badhokje, en ging de badmeester naar zijn leerlingen, die allang klaarstonden en al die kusserij hadden gezien".

Daarna wordt het spannend, want de badmeester is zó diep in zijn liefdesgedachten verzonken, dat hij niet ziet hoe Prikkie Egel 'm peert en in het diepe springt. Waar hij vervolgens bijna verzuipt maar nog nèt gered wordt door Juffrouw Haas - en niet door de badmeester. Ook toen was ik kennelijk al overtuigd feministe, al had ik tegelijkertijd wel oog voor de krachten der natuur. Krachten die enerzijds tot seks kunnen leiden, maar anderzijds tot angsten. Wie durft deze seksloze column over te nemen?

Emma Veenstra

AGNES BURGHARDT:

*‘De tuin heeft me
door mijn verdriet
heen geholpen’*

Een warm zomerverhaal in een ‘fris’ winternummer. Dat is niet alleen te danken aan het ware lustoord dat Agnes Burghardt elk jaar weer van haar tuin (30) weet te maken, maar ook aan haar onverwoestbare aard, die weer en wind letterlijk in alle opzichten weet te doorstaan.

We schrijven medio augustus als het interview plaatsvindt. De tuin van Agnes is dan nog steeds één uitbundige zee aan bloeiende bloemen, planten en struiken. Alles oogt zelfs zo gezond, dat ‘afsterven’ hier onmogelijk lijkt. Toch gebeurt dat natuurlijk wel. “Planten die ziek worden of uitgebloeid raken, krijgen bij mij een plekje in de ziekenboeg,” verklaart Agnes speels. “Pas als ze weer opfleuren, mogen ze terug naar hun vaste plekje. In de tussentijd vul ik dat op met een andere pot.”

Elk detail in haar tuin getuigt van gerichte aandacht. Boompjes zijn getrimd in de vorm van dieren; formaat en tinten van bomen en struiken zijn bewust op elkaar afgestemd. Overal hangen baskets, gevuld als fleurige watervallen, en tussen de vaste planten door ontwaren we een overvloed aan zoete bramen en druiven. Rondom de vijver (“helaas met gaas, vanwege de reigers”) een keur aan komische, eigenwijze, vrolijke en droevig kijkende kikkers; resultaat van een tijdelijke verzameldrang. Ook zien we her en der comfortabele zitjes, overgoten door zon of juist heerlijk koel in de schaduw. Verrassende doorkijkjes en onvermoede gangetjes maken de tuin ogenschijnlijk twee keer zo groot als hij in werkelijkheid is. En dan te bedenken, dat Agnes haar tuin een paar jaar geleden bijna verkocht had...

VIJFTIG JAAR SAMEN

“Drie jaar terug is Gerard overleden aan darmkanker”, verklaart ze. “Vijftig jaar waren we samen en hij was echt de liefde van mijn leven. Dus toen hij ziek werd, wilde ik onze tuin direct van de hand doen. Maar Gerard zei: ‘niet doen. Houd hem minstens nog twee jaar aan.’ En hij had gelijk, want juist de tuin heeft me door mijn verdriet heen geholpen. Zonder die passie had ik het denk ik niet gered.” Natuurlijk was daar ook het intense verdriet. Maar ze koestert zóveel mooie herinneringen aan hun tijd samen, dat het ophalen van die kostbare ‘souvenirs’ haar ook nu nog gelukkig maakt. “Terugdenken daaraan helpt écht ja, daar ben ik erg dankbaar voor. Ook met de kinderen lachen we soms nog heel wat af om verhalen en anekdotes van vroeger.” Want Gerard mag dan overleden zijn, dankzij hun drie zonen (plus drie kleinzonen) zit Agnes nog altijd ‘tussen de mannen’.

BEROEMDE SATÉ’S

“We hadden een eigen horecabedrijf in Amstelveen,” vertelt ze. “Bodega Midway; beroemd om zijn saté’s!” Later werd Agnes zelf ook nog beroemd, als assistent van Ted de Braak op tv (“Ach, laat dat er nou maar uit!” Maar ondergetekende is vast niet de enige die haar daarvan nog herkent....).

Na hun pensioen reisden Gerard en zij de halve wereld af. Zo zaten ze jaarlijks een paar maanden in Maleisië, op het eiland Penang. In het tuinhuisje hangen nog foto’s van hun laatste jaar daar, 2014. Agnes: “Leuk hè? Nederlandse vrienden hebben die beelden opgestuurd. Kort daarna werd hij ziek”.

Maar zelfs aan het ziekteproces bewaart ze tedere herinneringen. “Wij waren zo’n beetje het prototype van een romantisch stel,” zegt ze. “Maar toen het einde in zicht kwam, ook heel verdrietig natuurlijk. Toch zei hij: ‘het is maar goed dat dit mij overkomt, Agnes, want jou had ik nooit zo goed kunnen verzorgen als jij mij.’ Tot het laatst toe liefdevol, hè? We hebben dan ook altijd elke kans om samen te genieten aangegrepen.”

.....

‘Gerard zei vaak: zet ‘m op meid, laat ze alle hoeken van het veld zien!’

.....

Eigenlijk hadden ze nog een camperreis door Amerika op hun verlanglijstje staan. Maar dat is er niet meer van gekomen. “Dus laatst, bij dat tv-programma *We zijn er bijna*, werd ik ineens zó verdrietig. Wat zou het mooi geweest zijn, als we dát plan nog hadden kunnen uitvoeren...”

Veel mensen op De Federatie kennen Gerard wel. “Hij ging graag naar de kantine, was een sociaal en levenslustig mens. Hij hield van kaarten en biljarten... Ik was meer van het golven. We lieten elkaar daarin vrij, en ik denk dat juist dát belangrijk is in een relatie. Zo hadden we elkaar des te meer te vertellen!

Zelf ben ik geen ‘allemandsvriend’, maar ik heb wel een vast, sociaal circuit aan goede vrienden en kennissen op de tuin. Ook hún betrokkenheid heeft mij destijds over het verdriet om Gerard heen geholpen.” De tuin zelf hadden ze trouwens ook aan hun burens te danken, de familie de Graaf op 32. “Die zaten hier al 20 jaar, toen het huisje naast ze vrij kwam – nu alweer 25 jaar geleden. Niemand wou het destijds hebben, dus dankzij hun tip en bemiddeling konden wij het direct overnemen! Verstand van tuinieren hadden we niet, maar dat is in de loop der jaren vanzelf gekomen.”

Ronduit een understatement. Want wat het ook is, als Agnes iets aanpakt, doet ze dat zeer gedegen. “In die zin ben ik wel ambitieus ja. Als ik ging tennissen zei Gerard vaak: ‘zet ‘m op meid, laat ze alle hoeken van het veld zien!’ Want ja, met sporten wil ik winnen hè, ook al ben ik amateur. En dat is doorgaans aardig gelukt, bij tennis ben ik zelfs een keer kampioen geworden.”

Ook op tuingebied is Agnes ‘ambitieuze’. “Ja, haha, alles moet onkruidvrij zijn! En ik wil mooi gras... Ooit vroeg iemand: ‘mag ik er wel op lopen?’ Zó strak ligt het erbij!”

In alles gaat ze tot het uiterste, maar dan wel op een ‘goede manier’, met oog voor detail en een grote behoefte aan perfectie.

TUIN-TIPS

Van zo iemand horen we natuurlijk graag de nodige tuin-tips.

“Het belangrijkste is, dat je niet alles tegelijk doet. Pak het stukje bij beetje aan. Zo hebben wij het ook gedaan, deze tuin is uiteindelijk onherkenbaar veranderd. Wat ik daarbij het leukste vind?

Dat je zelf iets aanplant en dat het dan echt werkt zoals je het voor ogen had. Zie je die schutting bijvoorbeeld? In het voorjaar groeit daar een grote, witte klimhortensia met daar doorheen een schat aan rode rozen: prachtig!”

Agnes zelf is ook een ‘prachtige’ vrouw. Jong en leeftijdsloos in haar uitstraling. “Nou...” zegt ze zelf, “ik ben wel 77 hoor!”

- Wáááát?? Niet te geloven... echt niet!

“Tja... Mijn geluk, dat zijn mijn hobby’s. Ik pak het leven bewust weer op – je moet nooit opgeven! En de kinderen helpen me nu ook met bepaalde dingen. Zoals met het kerstdiner, voor pakweg 16 man. Na de dood van Gerard -die altijd heel behulpzaam was- zag ik dat eerst niet meer zitten. Maar een kerstdiner in een restaurant? Dat bleek voor ons echt niks! Dus nu hebben we die oude traditie bij mij thuis gezamenlijk in ere hersteld. Alleen op de tuin, daar doe ik het qua ‘ontvangsten’ nu een stuk rustiger aan.”

Tekst en foto’s: Emma Veenstra

Vele handen maken licht werk

AMSTERDAM, 10 NOVEMBER 2018

Hallo tuinleden,

Wij hebben ons de afgelopen zomer opgegeven als vrijwilliger om mee te helpen om De Federatie te veranderen in een park, waarmee we de meeste kans hebben om te blijven voortbestaan. Gezien de oprukkende stad, hotels, huizen en Amsterdammers is de groenvoorziening oh zo belangrijk.

Hoe je het ook wendt of keert, zoals wij allen weten: er moet iets gebeuren om ons park op de kaart te zetten en de gemeente Amsterdam te laten weten dat we aanwezig zijn en gaan voorzien in een publieke functie naast het volkstuin-bestaan.

Ja, het zal wennen zijn. Ook wij zijn gewend om meer 'privé' van onze tuin te genieten en om ons 'complex' (samen met alle medetuinders) ook als privé te beschouwen.

En ja, ook wij stellen onszelf de vraag, hoe het zal zijn als dit straks meer gedeeld zal worden met omwonenden.

Aan de andere kant: dit gebeurt nu ook al: kantoor-medewerkers uit de buurt lopen 's zomers met hun boterhammetje rond en genieten van de natuur om hen heen!

Deze rijkdom moet blijven voortbestaan en je zal zien dat dit straks allemaal wel weer op zijn plek valt. Hoe leuk is het om een praatje te maken met niet-tuinders! En hoe leuk zal het zijn als de tuin in de hoek bij de hoofdingang straks voor minder-validen toegankelijk is, waarbij men letterlijk rond de verhoogde plantenbakken kan 'wheelen' en kan leren, voelen, ruiken aan de planten. Of gaan zitten bij de nog te bouwen schaapskooi op de andere tuin (van Fred). Met rozen om je heen - het wordt immers een soort van rozentuin.

WAT IS ER AL GEDAAN?

We hebben al diverse dagen met een grote club mede-vrijwilligers gewerkt op de twee geschonken tuinen.

Het geeft een goed gevoel om actief je steentje bij te kunnen dragen. Bovendien is het ook gezellig. Je werkt, je babbelt wat en als de koffie er is geniet je nog eens extra. Of zoals Marco gisteren tegen mij zei: "het voelt als een vereniging". En dat is ook zo!

Van Max hoorde ik, dat er leden zijn die wat schroom hebben om zich aan te sluiten, omdat ze zich niet

hebben opgegeven. Onzin, laat het de Federatie weten en kom erbij! Vele handen maken nog altijd licht werk en er is nog heel veel te doen. Niet alleen nu, maar ook in de toekomst om te blijven onderhouden, dit naast de gebruikelijke tuindiensten.

Tot ziens?

Hartelijke groeten van tuin 8

Hans van Eden en John Konings

OPLOSSING AANTAL HAZEN EN FAZANTEN

In het laatste (september)nummer beloofden we in het december-nummer de oplossing te geven van het raadsel over de aantallen hazen en fazanten. Voor de kandidaatleden EN de mensen die dit over het hoofd hebben gezien, dit vraagstuk nog eens in de herhaling: "In een weiland zitten fazanten en hazen. Hun aantal is samen 36. Tevens zijn er 100 poten te tellen. Hoeveel fazanten en hoeveel hazen zijn er?". Het lijkt lastig, maar dit "raadsel" is met rekenkunde op te lossen. De rekenmanier, uitwerking en oplossing staat hieronder. Maar u moet het blad nog wel even omdraaien zodat de mensen die het alsnog willen oplossen niet meteen het antwoord in hun gezicht krijgen.

.....

We maken er een rekenkundig vraagstuk van.
Er zijn een paar gegevens bekend:
A) Het aantal Hazen + het aantal Fazanten is samen 36.
Dit kunnen we rekenkundig beschrijven als: $H + F = 36$
B) Het aantal poten van alle dieren is samen 100. Hazen hebben 4 poten en Fazanten 2. Dus kunnen we dit rekenkundig beschrijven als $4H + 2F = 100$
C) We hebben nu twee vergelijkingen met 2 onbekenden. Die kunnen we samenvoegen:
 $1) H + F = 36$ oftewel $F = 36 - H$. Deze waarde voor F kunnen we nu in de 2e vergelijking invoeren:
 $2) 4H + 2(36 - H) = 100$
 $4H + 72 - 2H = 100$
 $4H - 2H + 72 = 100$
 $2H + 72 = 100$
 $2H = 100 - 72$
 $2H = 28$
 $H = 14$
Er zijn dus 14 Hazen. En omdat het totaal dieren samen 36 is, zijn er 36 - 14 (Hazen). Dat levert 22 Fazanten op.

.....

En nu maar hopen dat al die Hazen en Fazanten er NA kerstmis nog zijn!

PO

Waterhoen en Ekster

Het was begin juni en het barstte op het tuinpark van jong vogelgrut: vliegend dan wel zwemmend. En al dat jonge spul moest eten; veel en vooral eiwitrijk voedsel. Geen probleem, want er is juist in het voorjaar veel sappig groen. Echter ook de jongen van andere vogels zijn een eiwitrijk hapje voor het eigen kroost. Keuze genoeg: in de sloten zwemmen jonge eendjes, meerkoetjes en waterhoentjes. Zo te grijp voor het vliegend vogelvolk zoals reigers, kraaien, meeuwen en eksters.

FAMILIEDRAMA

Dit verhaaltje gaat over een ekster familie (pa, ma en drie jongen) en een waterhoen familie (eveneens pa, ma en ook een drietak kuikens). Ik had zowel de ene familie al gehoord (veel kabaal makend zoals eksters gewoon zijn te doen) als het hoge piepje van de waterhoentjes waargenomen. Eksters en hoentjes zaten vlakbij elkaar, de ene familie in de takken van de struiken en het andere gezin zwemmend in de sloot met als beschutting de opkomende Pontederia waar ook het nest was gemaakt.

In gedachten had ik de waterhoentjes al weinig kans gegeven gezien de reputatie van de eksters. Maar...

Op een gegeven moment was er een hels kabaal van schreeuwende en krijzende eksters en weerklonken ook de woedende kreten van de waterhoentjes. Er was duidelijk toegeslagen maar wat en door wie? Het bleek dat er in de sloot een jonge ekster was getuimeld (wellicht duurden de pogingen van zijn ouwelui om een mals waterhoentje te bemachtigen hem te lang en deed hij het maar zelf) en nu lag hij daar hopeloos te spartelen. Onmiddellijk waren beide ouders waterhoen op dit gevaar voor hun jongen afgestoven en stonden ze nu bovenop het jong in te pikken en met hun grote zwempoten het slachtofferje onder water te stampen. Al met al was het in een paar seconden gebeurd voor de jonge ekster: geknakt en verzopen. De woede en verontwaardiging waren bij de eksterfamilie groot en dit lieten ze dan ook luidkeels horen.

Ondanks maar misschien ook wel door het zojuist geleden verlies bleven ze toch steeds weer pogingen doen om een jong waterhoentje te verschalken voor hun nog steeds hongerige kroost. Om kort te gaan: het is ze niet gelukt die dag, maar het bleef nog lang onrustig...

Een natuurfilmpje in eigen volkstuin (oftewel National Geographic aan huis) met een -voor mij- onvoorziene uitkomst.

Carry Bennink

Verskil tussen meerkoet en waterhoen: de meerkoet is grijszwart met een witte snavel, de waterhoen donkergrijs met rode snavel. Ezelsbruggetje om de namen uit elkaar te houden: een koe is meestal zwart/wit, zo ook de meerkoet, en de waterhoen (ofwel waterkip) is met rood als bij lellen van een kip.

Lisdodden alias Rietsigaren

Wie heeft tijdens deze unieke zomer wel eens de moeite genomen, een wandeling te maken over de Buitensingel op ons mooie tuinpark De Federatie? Bij de ingang van de kleine parkeerplaats aan de achterkant zie je dan rechts een prachtige plant in het water staan, die wij vroeger DE FAKKEL noemden. Officieel lisdodden. Ach... wie heeft als kind deze fakkels niet tussen het hoge riet geplukt? Vooraan waren ze altijd het eerste weg; als je later kwam, moest je met een gevonden plank of enkele stenen het riet plat maken, om zo de fakkels te kunnen plukken die helemaal achterin stonden. Menigmaal zakte je dan door het met zo'n plank platgemaakte riet, en had je niet alleen natte schoenen maar ook een natte broek! Maar het plezier en de geur waarop deze fakkels ons trakteerden waren zo uniek dat, toen ik ze zag staan bij De Federatie, al mijn herinneringen terug kwamen en ik ze gewoon weer kon ruiken.

Ik weet nog, bij thuiskomst zetten we deze fakkels altijd een dag in de petroleum en dan, de volgende dag als we ze mochten aansteken, was het plezier compleet. Al mocht ik dit niet altijd doen: soms wilde mijn moeder er een vaas mee vullen, maar ook dan bleef de geur bewaard. Ook nu nog kun je hele bossen van deze fakkels in Friesland vinden. Ik kan het plukken nog steeds niet laten, en dan staat er dus niet veel later ook bij ons weer een vaas vol met 'rietsigaren', zoals ze in de volksmond heten. Daar moest ik met veel plezier aan denken toen ik de fakkels bij onze Federatie zag staan. Kom maar eens kijken, even voor de bijenkasten.

Tekst: Evert Kuijt

*Heb jij ook zo'n jeugdherinnering?
Laat het ons weten en vertel je verhaal!*

